

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **N. I. O.**, nar. XXX, st. přísl. Nigérie,
bytem v ČR K. P.
sídlem J. P.
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Ječná 7/548, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SO, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2018 č. j. MV-114585-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 6. 9. 2018, č. j. OAM-21382-5/DP-2018, kterým bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 7. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2018 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podané podle ustanovení § 45 zákona o pobytu cizinců.

2. Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí vycházelo ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky od 9. 7. 2013 do 9. 11. 2013 na základě víza k pobytu nad 90 za účelem strpění pobytu, dále od 13. 5. 2014 do 12. 5. 2015 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu, které mu bylo následně prodlouženo do dne 12. 5. 2016. Dne 9. 2. 2016 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty, přičemž řízení o této žádosti nebylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí pravomocně skončeno a žalobce tak pobýval na území na základě tzv. fikce pobytu v souladu ustanovením § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy odvolatelův pobyt za účelem strpění byl stále považován za platný. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce dne 10. 4. 2018 opustil území, respektive území státu tzv. Schengenského prostoru a dne 3. 5. 2018 se vrátil na území. V tom prvostupňový správní orgán spatřoval nedodržení podmínky pro podání žádosti o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání uvedené v ustanovení § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to pobývání odvolatele na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let.
3. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstva vnitra bylo proto řízení o předmětné žádosti žalobce zastaveno dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, neboť na území nepobýval nepřetržitě po dobu 3 let.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce, že jeho žádost byla založena na ustanovení § 45 odst. 1 věty poslední před středníkem, nikoli na ustanovení § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že v ustanovení § 45 odst. 1 zákona požadavek nepřetržitosti pobytu obsažen není.
5. Dále žalobce v odvolání namítal, že výraz „pobývá nepřetržitě“ nelze chápat tak, že by tato nepřetržitost byla porušena jakoukoli fyzickou nepřítomností cizince v České republice. Tento výraz je třeba chápat jako časovou souslednost jednotlivých povolení k pobytu a nikoli ve smyslu faktické přítomnosti cizince na území.
6. K uvedeným námitkám žalovaná v napadeném rozhodnutí s odkazem na znění ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na ustanovení § 42 odst. 2 citovaného zákona, které je výjimkou uvedenou v ustanovení § 45 odst. 1 zákona včetně ustanovení § 43 odst. 1 zákona posuzovala, zda pobyt žalobce na území České republiky tak, jak byl zaznamenán v cizineckém informačním systému, je důvodem pro aplikaci výjimky, kdy lze nové povolení k dlouhodobému pobytu udělit ve smyslu ustanovení § 42 odst. 2 zákona, podle kterého je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat cizinec, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) – c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu podle § 43 zákona, pobývá-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let. Žalovaná ze spisového materiálu zjistila, že žalobce ke své žádosti předložil cestovní pas Nigérijské federativní republiky, který prokazuje, že žalobce dne 10. 4. 2018 odletěl z Francie, z letiště „Charles de Gaulle Airport CDG“ do Nigérijské federativní republiky na letiště „Murtala Muhammed International Airport, Lagos“ a dne 2. 5. 2018 odletěl z téhož letiště do Rakouska, kam přicestoval dne 3. 5. 2018 na letiště „Wien – Schwechat“. Komise tedy vzala za prokázané, že žalobce od 10. 4. 2018 do 3. 5. 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nepobýval na území, a tedy nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. že nepobýval na území nepřetržitě po dobu 3 let.

7. Žalovaná tedy uzavřela, že jestliže žalobce nesplňuje výjimku podle ustanovení § 42 odst. 2 uvedenou v ustanovení § 45 odst. 1 nelze žalobci udělit nové povolení k dlouhodobému pobytu jako v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 zákona o pobytu cizinců. To znamená, že dle dikce ustanovení § 45 odst. 1 nelze žalobci udělit nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, i když je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let.
8. K námitce žalobce, že se jeho žádost zakládala na ustanovení § 45 odst. 1 poslední před středníkem zákona o pobytu cizinců, žalovaná vysvětlila, že podle tohoto ustanovení bylo nutné posoudit, zda žalobce splňuje výjimku podle ustanovení § 42 odst. 2 zákona.
9. K námitce výkladu pojmu „nepřetržitého pobývání na území“ žalovaná uvedla, že oprávnění k pobytu za účelem strpení neslouží primárně k delšímu setrvání na území, ale má být řešením pro mimořádné případy, kdy je třeba po určitou dobu strpět pobyt cizince na území, neboť nastaly okolnosti, které odůvodňují jeho pobyt na území, tedy dle žalované je vyžadován faktický nepřetržitý pobyt cizince na území.
10. Žalovaná se tedy ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou naplněny podmínky pro zastavení řízení ve věci předmětné žádosti žalobce. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě uplatnil námitky proti napadenému rozhodnutí ve dvou žalobních bodech.
12. Předně namítal, že jeho žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání se zakládala na ustanovení § 45 odst. 1, věty poslední před středníkem (věty čtvrté) zákona o pobytu cizinců, a proto mělo být posouzeno, zda žalobce pobývá na území České republiky déle než 5 let. Správní orgán tak neměl postupovat podle § 45 odst. 1, věty druhé citovaného zákona a žalovaná se v napadeném rozhodnutí vůbec nevyslovila ke vztahům mezi ustanovením § 45 odst. 1 věty druhé a § 45 odst. 1 věty čtvrté, tj. zda se na žádost žalobce vztahuje také věta čtvrtá. Žalobce považuje za neudržitelný názor, že by se na jeho žádost nevztahovalo ustanovení § 45 odst. 1 věty čtvrté, když není logické, aby držitelé dlouhodobého pobytu za účelem strpení byli zvýhodněni oproti držitelům standardnějších dlouhodobých pobytů. Dle žalobce na jeho žádost nevztahují ani obě ustanovení kumulativně, a proto je třeba aplikovat zásadu in dubio pro mitius.
13. V dalším žalobním bodu žalobce namítal nesprávnost interpretaci pojmu „nepobýval nepřetržitě po dobu 3 let“, který nelze chápat ve významu absolutní fyzické nepřetržitosti, neboť při výkladu tohoto pojmu správní orgán vycházel z ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, avšak správní orgán opomíjí ta ustanovení zákona, ve kterých je zmíněna nepřetržitost pobytu na území, zejména v ustanovení § 45 odst. 3 a odst. 4 a ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona implementuje ustanovení čl. 28 odst. 3 písm. a) Směrnice 2004/38, k čemuž existuje obsáhlá judikatura. Žalobce poukazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 1. 2014, C-400/12, z něhož vyplývá, že nepřetržitý pobyt ve smyslu ustanovení Směrnice neznamená pobyt nikdy nepřerušovaný. Vycestování je principiálně možné, pokud je

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zachována vazba na území hostitelského státu. Každý případ je třeba hodnotit individuálně. Podle uvedeného rozsudku je v každém jednotlivém případě třeba vzít v úvahu všechny rozhodující aspekty, zejména dobu trvání každé z nepřítomností dotyčné osoby v hostitelském státě, celkovou dobu a frekvenci těchto nepřítomností, jakož i důvody, které měla dotyčná osoba k opuštění tohoto hostitelského státu. Těmito aspekty se žalovaná v napadeném rozhodnutí nezabývala. Žalobce má za to, že má-li ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců k sobě jasné stanovený výklad evropské judikatury, je třeba tento použít napříč celým zákonem. Žalobce poukazuje na dvě významové roviny pojmu nepřetržitost, a sice nepřetržitost ve významu setrvalé přítomnosti na území dle § 68 a nepřetržitost ve významu pobytového oprávnění dle § 67 zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgán využívá analogie z ustanovení § 67 zákona, ve kterém jsou stanoveny případy, kdy bude doba pobytu cizince na území považována za nepřetržitou, a to i v případě fyzické nepřítomnosti cizince na území, přičemž § 42 odst. 2 zákona žádné obdobné výjimky nestanovuje, pak není zřejmé a správní orgán nikterak nespecifikuje, na základě jakého myšlenkového postupu došel k závěru o analogické aplikaci ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a rovněž potřebě absolutního chápání pojmu nepřetržitost. Žalobce se domnívá, že správní orgán nejspíš vnímal jazykový rozdíl mezi pojmy užitými v § 67 a v § 68 zákona, kdy pojem „pobývá na území nepřetržitě“ (§ 68) je jazykově bližší termínu „pobývali na území nepřetržitě“ dle ustanovení § 42 odst. 2 zákona. Taková úvaha správního orgánu, dle žalobce, neobstojí. Žalobce odkazuje na to, že ustanovení § 68 odst. 2 písm. e) upravuje dlouhodobou nepřítomnost cizince na území, nikoliv nepřítomnost krátkodobou tak, jako se v případě žalobce jednalo o nepřítomnost v celkové délce 23 dní. Nelze tak učinit závěr o tom, že zákonodárce v ustanovení § 42 odst. 2 zákona nepřipouští jakoukoliv nepřítomnost na území pouze to, že u povolení k trvalému pobytu zákonodárce připouští i dlouhodobější pobyt mimo území České republiky.

14. Žalobce je toho názoru, že nepřetržitost dle ustanovení § 42 odst. 2 zákona by měla být interpretována ve smyslu kontinuálnosti pobytového oprávnění a ustanovení by mělo být interpretováno nejméně eurokonformně, tedy s ohledem na individuální okolnosti případu. Žalobce poukázal na dosavadní praxi správního orgánu ohledně interpretace ustanovení § 42 odst. 2 a ustanovení § 42g odst. 5 zákona včetně řízení o žádostech podaných po účinnosti novely zákona zákonem č. 222/2017, kdy nebyla nepřetržitost pobytu interpretována jako absolutní. Výklad pojmu „nepřetržitost“ v absolutním fyzickém významu je proto v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je disproporční sledovanému cíli. Žalobce poukázal na to, že v důvodové zprávě k zákonu č. 222/2017 není žádné vodítko k výkladu pojmu nepřetržitost, což svědčí o jediném možném významu a výkladu pojmu nepřetržitost ve smyslu, v jakým je užit v ustanovení § 42g odst. 5 zákona. Navíc je tohoto pojmu užíváno v zákoně na několika místech, a pokud zákon vymezuje případy, kdy i dlouhodobá nepřítomnost nezpůsobuje přetržení doby pobytu, lze předpokládat, že u pobytových titulů nižší kategorie pro jejich získání jsou kladeny obecně nižší nároky, lze tolerovat krátkodobou nepřítomnost bez rizika přetržení doby pobytu na území.
15. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

16. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Žalovaná proto navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v mezích žalobních bodů.
18. Žaloba není důvodná.
19. Městský soud v Praze před vlastním posouzení věci předesílá, že je podstatné, že žalobce podal žádost o pobytové oprávnění typu dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, což je změnou oproti dřívějším povolením k pobytu (na vízum a na dlouhodobý pobyt) *za účelem strpění*. Proto žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání je žádostí o dlouhodobý pobyt za jiným účelem, než který mu byl povolen. Z tohoto důvodu se na žalobce vztahuje ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění v době podání žádosti.
20. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platném v rozhodné době cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2 cit. zákona. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, a na cizince uvedeného v odstavci 2.
21. Protože žalobce v podané žalobě zpochybňoval právní posouzení jeho žádosti správními orgány obou stupňů dle § 45 odst. 1, věty druhé a nikoliv dle § 45 odst. 1, věty čtvrté, městský soud se především zabýval tím, co je předmětem úpravy celého zákonného ustanovení.
22. Ust. § 45 odst. 1, věta první upravuje v případě změny účelu pobytu toliko povinnost cizince požádat *ministerstvo* o nové povolení k pobytu. Následně § 45 odst. 1 věta druhá a věta třetí upravuje situace, kdy cizinci *nelze nové povolení k pobytu udělit*, s výjimkami, mimo jiné, dle ust. § 42 odst. 2 zákona. Ust. § 45 odst. 1 věta čtvrtá, jehož se žalobce dovolává, pak upravuje *oprávnění cizince požádat ministerstvo* o změnu pobytového oprávnění za účelem podnikání.
23. Ustanovení § 45 zákona o pobytu cizinců je tedy třeba aplikovat na případ žalobce jak dle ust. § 45 odst. 1 věty druhé, neboť žalobce je cizincem, který hodlá pobývat na území České republiky za jiným účelem, ale také dle ust. § 45 odst. 1 věty čtvrté, to dokonce z hlediska pouhé možnosti podat žádost. Z napadeného rozhodnutí (str. 4 rozhodnutí) vyplývá, že žalovaná posuzovala aplikaci ust. § 45 na případ žalobce z obou úhlů pohledu, tj. zda lze žalobci pobytové oprávnění udělit i při možnosti žalobce podat žádost změnu pobytu za účelem podnikání. To odpovídá odvolacím námitkám žalobce. Jestliže žalobce

svou žádost založil na ust. § 45 odst. 1 zákona, které uvozuje další navazující právní úpravu k podané žádosti, tj., kdy (ne)lze nové povolení udělit a kdy (ne)lze takovou žádost podat, pak se správní orgány obou stupňů musely zabývat všemi podmínkami ust. § 45 odst. 1 zákona pro posouzení předmětné žádosti v celistvosti tohoto ustanovení, tedy včetně výjimky pro neudělení žádosti dle § 42 odst. 2 zákona, neboť toto ustanovení je jako jedna z podmínek pro posouzení žádosti zakomponováno právě v ust. § 45 odst. 1 zákona, podle kterého žalobce žádost podal a na němž, jak sám uvádí, svou žádost založil. Uvedené ustanovení § 45 v jeho celistvosti tedy nelze opominout a správní orgány obou stupňů nepochybily, pokud vymezily, že je třeba se zabývat tím, zda žalobce splňuje podmínky výjimky uvedené v § 42 odst. 2 zákona.

24. Podle § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění platném v rozhodné době žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je dále *oprávněně* podat cizinec, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydaného podle § 43, pobýval-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let.
25. Podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
26. Citovaná ustanovení zakládají výjimku z případů, kdy dle § 45 odst. 1 zákona nelze povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem udělit. Skutkové a právní okolnosti pobytu žalobce na území svědčí o tom, že žalobce podmínky uvedené výjimky nesplnil. Zodpovězení otázky, zda žalobce podal svou žádost dle § 45 odst. 1 *oprávněně*, a zda byly či nebyly dány důvody k zastavení řízení, tedy záviselo na tom, zda žalobce tuto žádost podal *oprávněně* dle § 42 odst. 2 zákona jako cizinec, jemuž svědčí podmínka dlouhodobého pobytu za účelem strpění dle § 43 odst. 1 a dále podmínka tříletého nepřetržitého pobytu na území. Z evidence a zjištění správního orgánu 1. stupně vyplývá a žalobce ani nerozporuje skutečnost, že pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu uděleného dle § 43 odst. 1 zákona, nicméně bylo zjištěno, že žalobci nesvědčí podmínka tříletého nepřetržitého pobytu na území vzhledem k tomu, že žalobce od 10. 4. 2018 do 3. 5. 2018 nepobýval na území České republiky.
27. Na základě uvedeného soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobce nesprávného právního posouzení věci z hlediska aplikace ust. § 45 odst. 1 v konfrontaci s ust. § 42 odst. 2 zákona, neboť správní orgány aplikovaly právní úpravu ust. § 45 odst. 1 v její celistvosti a souvislosti s úpravou dle ust. § 42 odst. 2, potažmo § 43 odst. 1 zákona, neboť nebylo důvodu, aby dle § 45 odst. 1, věty druhé pominuly otázku oprávněnosti žádosti dle § 42 odst. 2 zákona a aby zcela izolovaně posuzovaly podmínky oprávnění k pobytu dle § 45 odst. 1, věty čtvrté. Nelze-li žalobci udělit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 45 odst. 1 věty druhé, když současně žalobci nesvědčí výjimka dle § 42 odst. 2 zákona, že je oprávněně takovou žádost podat, pak nelze jeho žádost posunout k jiným podmínkám zákona stanoveným v ust. § 45 odst. 1 věty čtvrté, jejíž smysl, a to i s ohledem na v ní upravený pobyt delší než 5 let, dopadá nikoliv na statuty pobytů za účelem strpění (§ 42 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 1 zákona), ale na typ platného

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dlouhodobého pobytu ve smyslu § 17 zákona o pobytu cizinců, neboť jen tento typ dlouhodobého pobytu má smysl spojovat s další podmínkou více než pětiletého pobytu na území. Dlouhodobý pobyt za účelem strpění navazující na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění je oproti dlouhodobému pobytu dle § 17 zákona jen dočasným legálním pobytovým statutem zohledňujícím určité životní okolnosti, pro něž lze pobyt cizince na území pozdržet. Vnímání tohoto rozdílu také ovlivňuje vypořádání druhého žalobního bodu, vytýkajícího nesprávné právní posouzení „nepřetržitosti“ pobytu cizince na území.

28. Správní orgány obou stupňů tak vyložily a aplikovaly vztah ust. § 45 odst. 1 a § 42 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v souladu s právem, proto námitka prvního žalobního bodu, týkající se této otázky právního posouzení věci je nedůvodná.
29. V druhém žalobním bodu žalobce oponoval tomu, že nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu 3 let, když namítal nesprávnost interpretace „nepřetržitého pobytu“ v podstatě s názorem, že nepřetržitým pobytem nemusí být pobyt absolutně fyzicky nikdy nepřerušovaný. Tomu lze přitakat za okolností, které ostatně žalobce předeštl i v podané žalobě, tj. za okolností, kdy je vycestování odůvodnitelné individuálními okolnostmi případu a kdy je zachována vazba na území hostitelského státu. Tak tomu bude u déletrvajících pobytů, které jsou předpokladem pro udělení nejvyššího stupně pobytového oprávnění - trvalého pobytu, a to za podmínek závažné nebo jinak odůvodněné nezbytnosti cizince pobývat po určitou dobu mimo území (§ 68, § 67 zákona o pobytu cizinců) nebo např. v některých případech ochrany před vyhoštěním (čl. 28 Směrnice 2004/38/ES, obdobně dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), tj. v případech, s nimiž žalobcem citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 1. 2014 v věci C-400/12 v řízení o předběžné otázce připustil narušení nepřetržitosti pobytu. Uvedený rozsudek se však týkal právního rámce bodů 23 a 24 Směrnice, tj. práva občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků a jejich svobody se volně pohybovat a pobývat na území členských států, kdy benevolence přerušování nepřetržitosti pobytu byla vzata v potaz z hlediska určitého stupně integrace občanů EU a jejich rodinných příslušníků v hostitelském členském státě, daného mnohaletým pobytem na území, věkem, zdravotním stavem, rodinnými a ekonomickými poměry apod. Evropský soud v té věci, která se týkala osoby ve výkonu trestu, setrval na závěru, že doba 10 let uvedená v čl. 28 odst. 3 písm. a) Směrnice musí být zásadně nepřetržitá, nicméně poskytnutí zvýšené ochrany je vázáno na případy, kdy osoba pobývala v hostitelském členském státě po dobu deseti let před výkonem trestu odnětí svobody. Tato okolnost však mohla být vzata v úvahu při celkovém posuzování, které se vyžaduje pro určení, zda byly předtím vytvořené integrační vazby na hostitelský členský stát přerušeny či nikoliv.
30. Na základě uvedeného tedy soud přisvědčuje žalobci, že každý případ narušení nepřetržitosti pobytu a započítání doby tohoto narušení či přerušování do doby pobytu cizince na území je třeba hodnotit individuálně, přičemž hlediska individuálnosti spočívají v dostatečné vazbě cizince na území hostitelského státu. Takové vazby nebyly u žalobce zjištěny ani žalobcem tvrzeny, žalobce ani není osobou, na níž by dopadal uvedený výklad unijního práva a v důsledku jeho předchozího pobytu na území České republiky a typů pobytových oprávnění za účelem strpění, nebyly dány skutečnosti, které by integritu žalobce a jeho vztahy k hostitelskému státu, jímž je Česká republika, osvědčovaly. Soud jen nad rámec uvedeného poukazuje na to, že ostatně sám žalobce, byť se dovolává hodnocení individuálnosti jeho poměrů, žádné takové poměry netvrdil a po celé správní řízení ani

v podané žalobě ani neuvedl důvody, které jej vedly k vycestování z České republiky a přerušení pobytu na území.

31. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že ze skutkových okolností vyplynulo, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu 3 let, neboť z hlediska okolností, za nichž mu byly mimořádně povoleny pobyty na území za účelem strpění, bylo nezbytné vzít za rozhodný jeho faktický pobyt na území, nikoliv splnění této podmínky chápat ve smyslu časové souslednosti jednotlivých pobytů.

VI. Závěr

32. Na základě shora uvedených důvodů se Městský soud v Praze ztotožnil se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací věci popsanou v obou správních rozhodnutích. Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání, neboť k tomu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., když žalobce i žalovaný k výzvě soudu neuvedli, že požadují projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu pak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.